

YouTube Kids als co-ouder

BA-EWS
Christiaan Pieterman
3975266
h.c.pieterman@students.uu.nl
Ingeleverd op 14-06-19
Naam begeleider: Niels Kerssens

Inhoud

Samenvatting.....	3
Aanleiding.....	4
Theoretisch kader.....	5
Methode.....	7
Analyse.....	9
Context van het gebruik.....	9
Opstarten en installeren.....	11
Dagelijks gebruik.....	13
Conclusie.....	19
Literatuur.....	22
Bijlage 1. Verklaring kennisneming regels m.b.t. plagiaat.....	24

Samenvatting

YouTube Kids is een app die videocontent aanbiedt aan kinderen tussen 0 en 8 jaar oud. Deze app is ontstaan uit de wens een veilig platform voor videoconsumptie aan kinderen te bieden. Er is echter weinig onderzoek gedaan naar de manier waarop YouTube Kids de mediaconsumptie bepaalt. Benjamin Burroughs (2017) beschrijft de relatie tussen YouTube Kids en het kind als die van een surrogaatouder. Door gebruik te maken van de walkthrough methode van Light, Burgess & Duguay (2018), heb ik geanalyseerd hoe YouTube Kids de mediaconsumptie van het kind organiseert en reguleert, en of hierdoor de ouderschapstaak wordt overgenomen. Dit heb ik gedaan door de data uit de walkthrough methode naast adviezen te leggen die Dyer (2018) geeft over hoe om te gaan met de gevaren van sociale media voor kinderen. Ik concludeer dat hoewel de rol van YouTube Kids groot en bepalend is, de daadwerkelijke ouder een groot deel van het gezag blijft behouden. Door voortdurende interactie en afstemming tussen app en ouder over de opvoeding van het kind typeer ik de rol van YouTube Kids als die van co-ouder. Co-ouderschap wordt gekarakteriseerd door constant overleg tussen ouders, waar surrogaatouderschap vervanging van de andere ouder impliceert. Doordat interactie en afstemming beoogd worden, is de term co-ouder hier geschikter. Daarnaast bepleit ik in toekomstig onderzoek de driehoeksverhouding tussen kind, ouder en applicatie nadrukkelijk in ogenschouw te nemen.

Aanleiding

YouTube is het grootste videoplatform ter wereld. Dagelijks wordt meer dan een miljard uur aan content bekeken, en elke minuut wordt er 400 uur aan content geüpload (Tran, 2017). Wanneer men de best bekeken kanalen bestudeert, wordt duidelijk wat voor soort content veel bekeken wordt. Grote mediabedrijven zoals Sony Pictures India en TheEllenShow en veel bekende artiesten hebben hun plekje aan de top, maar ook vindt men enkele 'amateurs' die online beroemdheden zijn geworden via YouTube. Onder die kanalen die hun faam voornamelijk via YouTube hebben vergaard tekent zich een merkwaardig patroon af: een groot deel richt zich op jonge kinderen. Kanalen met namen als Ryan ToysReview, Chu Chu Nursery Rhymes en Little Baby Bum worden dagelijks miljoenen keren bekeken (Burroughs, 2017).

Kinderen tussen de 0 en 5 jaar oud, de leeftijd waarin ze nog niet kunnen lezen en schrijven, kijken massaal content op YouTube (Holloway, 2013). Sinds touchscreens alom vertegenwoordigd zijn op telefoons en tablets kunnen kinderen op een unieke manier interacteren met de digitale wereld om hen heen; iets wat, bij de zogenaamde 'digital natives', daarvoor nog belemmerd werd door het vereiste gebruik van muis en toetsenbord, is nu mogelijk door aanraking en aanwijzen (Hourcade, Mascher, Wu & Pantoja, 2015). Deze kinderen worden 'digitods' genoemd: een samentrekking van *digital* en *toddlers* (peuters) (Holloway, Green & Stevenson, 2015).

De trend dat kinderen steeds jonger met digitale media interacteren zorgt voor een grotere vraag naar content die gericht is op deze groep. Het groeien van de groep jonge kinderen op sociale media is niet zonder gevaren. YouTube is de afgelopen jaren verschillende keren onder vuur komen te liggen door bezorgde ouders die constateerden dat hun kinderen schokkende content te zien kregen (Tran, 2017). Het suggestiealgoritme werd door malafide aanbieders van content misbruikt om kinderen te confronteren met gewelddadige of seksuele content. Ook konden kinderen zelf per ongeluk navigeren naar video's die voor een ouder publiek bestemd waren (Nansen, 2015). Als antwoord hierop bracht YouTube de app YouTube Kids uit. Deze app, die in 2015 in de VS verscheen en waarvan de Nederlandse versie begin 2019 uitkwam, beschikt over een beperkte selectie aan videocontent waarbij extra controlemechanismen ervoor zorgen dat deze kindvriendelijk is (YouTube Official Blog,

2015). Ook biedt het enkele gereedschappen aan waardoor ouders meer toezicht kunnen uitoefenen op het kijkgedrag van hun kinderen. Zo kan de mogelijkheid tot zoeken uitgeschakeld worden en kan er een tijdslimiet ingesteld worden waarna de app zichzelf automatisch vergrendelt (YouTube Kids-gids voor ouders, 2019). Dit illustreert dat YouTube Kids invloed heeft op de mediaconsumptie van kinderen. Het is echter nog niet onderzocht op welke manier die invloed wordt uitgeoefend en welke rol de relatie tussen ouder en kind hierin speelt. Dit onderzoek analyseert de app YouTube Kids om hier meer inzicht in te krijgen.

Theoretisch kader

De YouTube Kids app wordt gezien als een voorloper in het ontwikkelen van apps voor kinderen (Burroughs, 2017) en dat is logisch, gezien de immense afzetmarkt; geschat wordt dat 10% van de views vanuit kindercontent komt (Mulligan, 2016). In een eerder onderzoek dat keek naar YouTube Kids wordt bezorgdheid uitgesproken over de effecten van een commercieel bedrijf op de ontwikkeling van een app voor kinderen (Burroughs, 2017). Benjamin Burroughs schrijft over de invloed van apps zoals YouTube Kids en hun onderliggende algoritmes op kinderen het volgende:

Algorithms can serve as a kind of surrogate parent that shapes the viewing habits of a child and both explicitly and implicitly instructs infant consumption. Tablets and mobile technology are understood to be a part of parenting as babies and toddlers are entertained, but in ceding that task to the safe confines of the YouTube Kids app, algorithms continually operate. This is all the more important as the younger the child, the more recommendations and filters work to guide viewing. [...] The algorithm replaces the parent as a curator of consumption choices as parenting is further ceded to the algorithm. (2017, p. 7)

Burroughs stelt dus dat de app fungeert als een surrogaatouder en dat de effecten van de manier waarop die app gevormd is, sterker zijn bij jongere gebruikers. Het surrogaatouderschap betekent dat de app de ouders vervangt als het gaat om het beheren van de mediaconsumptie van kinderen. Met andere woorden zegt hij dat de structuur en het ontwerp van een app, zoals YouTube Kids, zowel expliciet als impliciet de consumptie van content instrueert.

Ouders geven een deel van hun opvoeding uit handen aan een app, in dit geval aan YouTube Kids. Dit terwijl er nog weinig bekend is over de manier waarop sociale media worden georganiseerd voor kinderen. Wat wel onderzocht is, is hoe kinderen zich verhouden tot die sociale media. Bjorn Nansen (2015) beschrijft bijvoorbeeld drie verschillende vormen van mediagebruik door peuters: 1) '*Accidental media use*', waarbij het kind per ongeluk, door bijvoorbeeld het touchscreen aan te raken, interacteert met media. 2) '*Assisted media use*', waarbij het kind ondersteund door iets of iemand anders, voornamelijk ouders, interacteert met media. 3) '*Automated media use*', interactie met media die geautomatiseerd is, bijvoorbeeld het automatisch spelen van een volgend filmpje in YouTube Kids.

De strategie van ouders voor het omgaan met het sociale mediagebruik verschilt afhankelijk van ouder en kind. In de literatuur wordt er gesproken van grofweg twee soorten ouderschapsstrategieën om om te gaan met het sociale mediagebruik van kinderen; autoritatief-passieve bemiddeling en permissief-actieve bemiddeling (Vanwynsberghe, Boudry & Verdegem, 2015; Clark, 2011; Eastin, Greenberg & Hofschire, 2006). Hier wordt onder autoritatief-passieve bemiddeling verstaan dat ouders onder meer duidelijk afgebakende regels opstellen en zelf minder betrokken zijn in de activiteit van het kind. Bij permissief-actieve bemiddeling doet de ouder actief mee aan de activiteit van het kind en kan zo, zonder harde regels te hoeven stellen, gedragingen waar nodig bijsturen. Beide strategieën worden toegepast om het mediagebruik van kinderen te reguleren. De mate waarin het kind vrijgelaten wordt online is afhankelijk van de digitale geletterdheid van de ouders; waarbij meer autoritatief-permissieve bemiddeling effectiever is voor ouders die minder bekend zijn met digitale technologieën (Livingstone et al., 2017).

Aangezien deze bemiddeling door veel ouders als moeilijk wordt ervaren (Haddon & Vincent, 2015) is er grote behoefte aan handreikingen over hoe om te gaan met kinderen en sociale media. Tobbi Dyer (2018) vat in haar artikel de huidige adviezen samen in 12 aanbevelingen. Deze variëren van hoe om te gaan met digitaal pesten tot aanbevelingen voor wetswijzigingen. Enkele van deze aanbevelingen zijn interessant in de context van de YouTube Kids app (zie Methode).

Veel empirisch onderzoek naar de mediaconsumptie van kinderen richt zich echter vaak uitsluitend op de oudere groep kinderen en niet op de peuters en kleuters (Livingstone & Haddon, 2009; Lupton & Williamson, 2017; Valkenburg, Piotrowski, Hermanns & De Leeuw, 2013). Ook onderzoek naar de manier waarop YouTube is ingericht richt zich niet op deze groep en zelfs voornamelijk op de volwassen versie van YouTube (Burgess & Green, 2018; Van Es, 2019). Vanwege het kortere bestaan en het kleinere publiek van YouTube Kids is hier nog weinig over beschreven. Het is daarom interessant om te onderzoeken welke positie YouTube Kids inneemt ten opzichte van bovenstaande ouderschapsstrategieën en aanbevelingen. Ook is het interessant om onderzoek te doen naar de manier waarop ouders door de app in staat gesteld worden invloed te hebben op de mediaconsumptie van hun kinderen, en de manier waarop YouTube Kids ouderschapstaken overneemt (surrogaatouderschap).

De onderzoeksvraag van dit stuk luidt dan als volgt: Hoe organiseert en reguleert YouTube Kids de mediaconsumptie van het kind en hoe neemt de app bepaalde ouderschapstaken over? Dit onderzoek tracht zo een antwoord te geven op de zorgen die in de samenleving leven over het gebruik van sociale media en apps door jonge kinderen. Ook sluit dit aan bij het opkomende academisch debat over hoe digitale ruimtes ingericht kunnen worden voor kinderen, die massaal hun intrede doen in de digitale wereld. Voor deze onderzoeksvraag wordt gekeken door de lens van vier aanbevelingen die voortkomen uit Dyer (2018). Voor de analyse wordt gebruik gemaakt van de walkthrough methode van Light, Burgess en Duguay (2018).

Methode

In dit stuk is naar YouTube Kids gekeken door middel van auto-etnografisch onderzoek, gebaseerd op de walkthrough methode zoals die beschreven is door Light, Burgess en Duguay (2018). Er is voor deze methode gekozen omdat het een goede basis vormt voor een analyse van het doel van de app, de ingebedde culturele betekenis en geïmpliceerde gebruik(er)snormen (Light, Burgess & Duguay, 2018). Dit biedt een goed uitgangspunt om vragen over de invloed van apps op relaties en interacties te beantwoorden. De methode richt zich op het systematisch doorlopen van aspecten van de app. Op basis van de door de in de walkthrough methode vergaarde

data wordt een antwoord gegeven op de vraag hoe YouTube Kids mediaconsumptie reguleert en organiseert en hoe de app ouderschapstaken overneemt. De oorspronkelijke methode bestaat uit drie onderdelen: 1) Het beschrijven van de context van het gebruik van de app, 2) de technical walkthrough, en 3) onverwachte gedragingen. In dit onderzoek worden de onverwachte gedragingen buiten beschouwing gelaten en wordt meer nadruk gelegd op de technische walkthrough. Hiervoor is gekozen omdat onderzoek naar onverwachte gedragingen een uitgebreidere benadering van de app vereist, die buiten de omvang van dit onderzoek valt.

Het beschrijven van de context van het gebruik wil zeggen dat de context waarin de app bestaat geanalyseerd wordt om een ideaal gebruik van de app te schetsen (Light et al., 2018). In dit onderzoek is gekeken naar de visie die YouTube Kids en moederbedrijf YouTube hebben voor het ontwikkelen van de app. Hierbij is gekeken naar de officiële blogs, de YouTube Kids-gids voor Ouders, persberichten en interviews met ontwikkelaars in verschillende media. Tevens is gekeken naar de zogenaamde *governance*. Governance gaat over de manier waarop gebruikers door middel van begrenzingen, regels en richtlijnen beheerst en gestuurd worden. Hierbij zijn onder andere de gebruiksrichtlijnen en verschillende privacyreglementen geanalyseerd. Tijdens het doornemen van deze bronnen zijn veldnotities bijgehouden en er wordt tijdens de analyse ook direct uit de bron geciteerd. Deze bronnen hebben inzicht gegeven in het beoogde gebruik en daarmee in de door YouTube Kids beoogde rol in organisatie en regulatie van mediaconsumptie van kinderen.

Het tweede deel van het onderzoek bestaat uit een technische walkthrough. Deze technische walkthrough geeft inzicht door het daadwerkelijk interacteren met de app (Light et al., 2018). De app is doorlopen van het installeren en het opstarten, tot het daadwerkelijk kijken van filmpjes en gebruiken van de functies in de app. Hierbij is in dit onderzoek geanalyseerd tot welke activiteit wordt uitgenodigd en waarin de gebruiker juist beperkt wordt. Ik heb daarmee gekeken naar de manier waarop betekenis is geconstrueerd door zogenaamde *mediator characteristics*. “[Mediator characteristics] provide indications of how the app seeks to configure relations among actors, such as how it guides users to interact (or not) and how these actors construct or transfer meaning.” (Light et al., 2018, p. 891). Mediator characteristics is een term die komt uit

de Actor Network Theory, die uitgaat van het principe dat niet-menselijke zaken, zoals functionaliteiten in een app, een vorm van handelingsmogelijkheid hebben (Latour, 2005). In dit onderzoek is gekeken naar de manier waarop de mediator characteristics in YouTube Kids de mediaconsumptie van het kind organiseren en reguleren. Hierbij werd speciaal rekening gehouden met de rol van de gebruiker als kind, en de rol van de gebruiker als ouder. Deze interacteren namelijk verschillend met de app, mede omdat delen van de app slechts toegankelijk zijn voor de ouder. Het technische gedeelte van de walkthrough is uitgevoerd door middel van schermopname. Hierbij is gebruik gemaakt van de android variant van de mobiele app van YouTube Kids, versie 4.20.1, via een android telefoon die draait op versie 6.0.1. Hiervoor heb ik in totaal 14 schermopnames van tussen de 2 en 6 minuten gemaakt. Deze dienen als basis voor de verdere analyse. De afbeeldingen waarnaar verwezen wordt in de analyse zijn afkomstig uit die schermopnames.

Om de rol van YouTube Kids in de opvoeding van kinderen te duiden, heb ik de app geanalyseerd in het kader van de beschreven ouderschapsstrategieën en aanbevelingen voor het sociale mediagebruik van kinderen. De aanbevelingen van Dyer (2018) heb ik op basis van de twee bemiddelingsstrategieën (Vanwynsberghe et al., 2015) samengevat en gecondenseerd in de volgende aanbevelingen: 1) Houd toezicht op kinderen online, 2) stel duidelijke gebruikslimieten in voor online media, 3) leer kinderen hun privacy te beschermen online, en 4) leer zelf over technologieën en online gevaren. Deze vier aanbevelingen zijn geselecteerd en samengevoegd voor dit onderzoek op basis van de twee ouderschapsstrategieën; de eerste twee als voorbeelden van de autoritatief-passieve ouderschapsstrategie en de laatste twee als voorbeelden van de permissief-actieve ouderschapsstrategie. Tijdens de analyse heb ik de gevonden data gelegd naast deze vier aanbevelingen.

Analyse

Context van het gebruik

In dit hoofdstuk is beschreven hoe YouTube Kids de mediaconsumptie van kinderen organiseert en reguleert, en hoe de app bepaalde ouderschapstaken overneemt, op basis van de methode zoals eerder beschreven. Eerst focust dit

onderzoek op de context van de app; wat zegt de visie van de app en wat is de implicatie van de governance van de app. Voor de visie hoeft men vaak niet verder te kijken dan de uitspraken die gedaan worden tijdens het aankondigen van een nieuw product. De visie van YouTube Kids wordt al duidelijk uit de tweede zin van de blog waarin ze de dienst aankondigen:

Hiermee wordt het makkelijker om video's te vinden die kinderen leuk vinden en krijgen ouders eenvoudige tools om zelf te selecteren wat hun kinderen kunnen zien en de tijd die ze kunnen doorbrengen achter hun scherm beheersen. (Googleblog, 2019)

Hier laten de ontwikkelaars tegelijkertijd zien dat ze een app willen aanbieden waarin gemakkelijk content door jonge kinderen geconsumeerd wordt, en dat daar 'eenvoudige tools' voor nodig zijn die ouders helpen met de selectie en beperking van die content. In een interview over de ontwikkeling van de app in de VS zegt Shimrit Ben-Yair, één van de ontwikkelaars, dat ouders hem constant vroegen of ze YouTube een betere plek konden maken voor kinderen (Della Cava, 2015). In de tweede alinea wordt ook gesproken over de vermeende lerende voordelen van YouTube Kids:

Zoek tekenfilms die kinderen leuk vinden, bekijk educatieve video's, luister naar kinderliedjes of krijg antwoord op vragen over bijvoorbeeld wiskunde, natuur en wetenschap. Dit alles is nu mogelijk met YouTube Kids. (Googleblog, 2019)

Hier lijkt het dat YouTube Kids de gereedschappen aan ouders wil aanbieden om te voldoen aan de aanbeveling van Dyer (2018), die stelt dat er duidelijke gebruikslimieten gesteld moeten worden, alsook dat er toezicht gehouden moet worden op het gedrag van kinderen online. Het doel is dus om een versie van YouTube te maken waar de nadruk ligt op kinderen, maar die wel nog steeds YouTube is. Dit blijkt ook uit het feit dat de Servicevoorwaarden voor YouTube en YouTube Kids hetzelfde zijn. Het lijkt er dus op dat de standaard YouTube app niet verschilt van de Kids versie. Opmerkelijk is dan dat in de privacyverklaring van YouTube Kids staat dat er niet op basis van eerder getoonde interesses geadverteerd wordt, terwijl dit op de normale YouTube expliciet wel is toegestaan. Vermoedelijk is dit om te voldoen aan strengere wet- en regelgeving

die heerst rondom het adverteren voor kinderen. Adverteren wordt slechts gedaan op basis van contextuele advertenties, waarbij de content van de video leidend is voor welke advertentie je te zien krijgt. Er wordt dus wel geadverteerd, hetgeen potentieel zeer winstgevend kan zijn; zegt zelfs YouTube. In hetzelfde interview in USA Today (Della Cava, 2015) stelt Ben-Yair dat, waar de groei in de rest van YouTube rond de 50% schommelt, de bekeken gezinsvriendelijke content jaarlijks 200% groeit. Dit laat nogmaals zien dat een kindgerichte app erg lucratief kan zijn voor YouTube. Daarnaast toont het dat zij belang hebben bij het beïnvloeden van de mediaconsumptie van deze groeiende doelgroep.

YouTube Kids is dus bedoeld voor een groeiende groep jonge consumenten, die zonder de kids-variant de toegang tot YouTube belemmerd zouden zien door moeilijkheid met navigatie en de afkeuring van ouders. Dat de goedkeuring van de ouders essentieel is blijkt uit de manier waarop over YouTube Kids gesproken wordt, vrijwel alle uitingen en teksten online zijn bedoeld voor de ouders, die aangesproken worden op wat ze zelf belangrijk vinden: veiligheid, plezier en zelfs een vleugje educatie.

Opstarten en installeren

Met het openen van de app draait het scherm van het apparaat automatisch in de landschapsmodus, waardoor de gebruiker gedwongen wordt de telefoon horizontaal gedraaid te houden tijdens gebruik. Het geforceerd horizontaal gebruik is om kinderen een makkelijke omgang met de app te bieden, omdat kinderen verward zouden kunnen raken door een plots draaiend scherm. Ook kan het apparaat in landschapsmodus, in tegenstelling tot in portretmodus, gemakkelijker ergens tegenaan gezet worden zodat kinderen beide handen kunnen gebruiken voor navigatie door de app. De geforceerde landschapsmodus lijkt zodoende te bestaan om zowel navigatie door de app kinderlijk eenvoudig te maken als een continue kijkervaring voor de gebruiker te bieden. Door deze ontwerpkeuze kunnen kinderen makkelijker omgaan met de app en is de hulp van ouders minder nodig. Hierin lijkt YouTube Kids ouders niet te stimuleren om betrokken te zijn bij het mediagebruik van hun kinderen, zoals aanbevolen door Dyer. Echter, aan

het idee dat een kind zo zonder tussenkomst van een ouder gebruik kan maken van de app wordt tijdens het eerste gebruik direct een einde gemaakt.

Tijdens het eerste gebruik wordt de gebruiker begroet met een welkomstbericht dat vertelt dat hulp van een ouder nodig is. Na het welkomstscherf wordt aan de ouder gevraagd het geboortjaar in te vullen. Dit is om te controleren dat degene die de instellingen instelt de ouder is die, volgens de Wet Bescherming Persoonsgegevens, toestemming moet geven namens kinderen onder de zestien voordat de app informatie opslaat. Vervolgens wordt verteld over de manier waarop ouders video's kunnen aanmerken als ongepast, en ze kunnen blokkeren. Hier wordt bij vermeld dat dit nodig kan zijn omdat YouTube's selectiemethodes niet perfect zijn. Soortgelijk taalgebruik vindt men ook terug in de gids voor ouders. Pas nadat informatie in de app gelezen is kan een account aangemeld worden. De ouder kan een bestaand Google account toevoegen of een nieuwe aanmaken. Deze optie kan ook overgeslagen worden, maar dan is de mogelijkheid tot instellingen configureren beperkt. Wanneer er gekozen is voor het aanmelden van een account wordt er een lijst met voorwaarden getoond waarmee akkoord gegaan wordt door in te loggen. Hier moet verplicht doorheen gescrold worden. In dit akkoord staat wat voor informatie YouTube Kids verzamelt en opslaat, en wat hier dan mee gedaan mag worden. Vervolgens wordt informatie getoond over de manier waarop YouTube Kids het platform veilig tracht te maken door algoritmes die slechts kindvriendelijke video's trachten te selecteren en voor te stellen aan het kind.

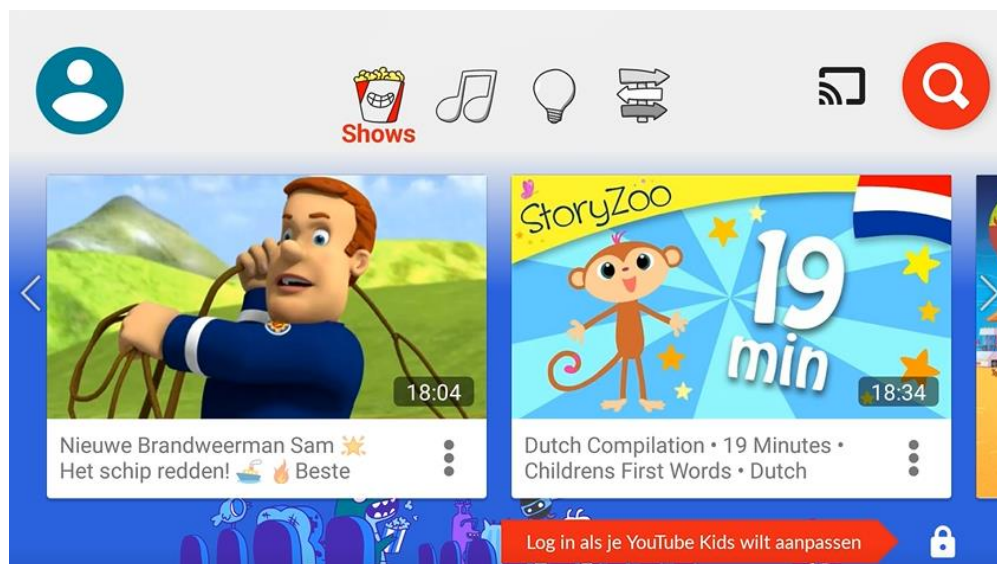
Voordat de app voor het eerst gebruikt wordt moet de ouder van de jonge gebruiker dus een aantal obstakels door. Het verplicht door te lezen voorwaardenpakket alsmede de expliciete potentiële gevolgen, zoals de opslag van data, die worden voorgesteld, maken dat ouders op de hoogte worden gesteld van de gevaren en de gevolgen van het gebruik van de app voor hun kinderen. Tevens wordt hen verteld welke invloed er uitgeoefend kan worden op het kijkgedrag van het kind. Dus hier wordt wel invulling gegeven aan de aanbevelingen van Dyer (2018) door het toezicht op het kijkgedrag van kinderen te stimuleren en door het leren over online gevaren.

Dagelijks gebruik

Als de app al eerder is ingesteld door een ouder opent hij met een lijst van video's die van links naar rechts afgewerkt kunnen worden door hier doorheen te swipen. Boven die lijst bevinden zich vier knoppen met verschillende categorieën video's, te weten: *Shows*, *Muziek*, *Leren*, en *Ontdekken*. Deze categorieën komen terug in de lijst eronder, wanneer erop gedrukt wordt, springt de lijst naar het punt waar die categorie start. Wanneer er is ingelogd, wordt hier de categorie *Aanbevolen* aan toegevoegd. Tevens is een slotje te zien waardoor ouders bij het beveiligde deel van de instellingen kunnen komen. Zolang er niet is ingelogd, meldt een grote rode pijl op het scherm dat dit eerst moet gebeuren alvorens er aanpassingen in de instellingen gedaan kunnen worden. Verder is in de linkerbovenhoek het actieve gebruikersprofiel te zien, in de rechterbovenhoek een vergrootglas als zoekknop (wanneer ingeschakeld) en een cast-knop als geschikte apparaten in de buurt zijn. Al deze onderdelen bieden inzicht in het beoogde gebruik. Eerst heb ik de hoofdonderdelen, gericht op het kijken van content, geanalyseerd en daarna heb ik uitgeweid over het gebruik van de overige ruimte.

De app opent met herhalende achtergrondmuziek en geluidseffecten. De geluidseffecten zijn anders voor elke knop of swipe die gemaakt wordt. Door naar rechts te swipen klinkt een geluid dat klimt op de toonladder, naar links swipend klinkt een dalende toon. Ook is er apart geluid dat correspondeert met de vier, of vijf, subcategorieën. De verschillende geluiden stellen de, over het algemeen jonge en minder ervaren, gebruikers in staat beter door de app te navigeren door feedback te geven op hun acties. Dit is een vorm van assisted media use (Nansen, 2015). Deze manier van interacteren zorgt dat de app helpt kinderen om te gaan met de digitale omgeving, iets dat voorheen voornamelijk, aldus Nansen (2015), door ouders werd gedaan. De rol van het leren omgaan met de technologie wordt hierdoor weggehaald bij de ouders, zoals dat ook te zien is bij de keuze om de app helemaal in landschapsmodus aan te bieden. Hier valt zo de noodzaak voor het kind om opgevoed te worden in digitale navigatievaardigheden door de ouder weg. Daardoor verdwijnen ook de eventuele onbedoelde voordelen zoals grotere kennis van ouders over de

digitale ontwikkeling en activiteiten van het kind. Dit is in strijd met het vierde advies van Dyer (2018), dat ouders zelf de gevaren moeten leren kennen.

Afbeelding 1 - Thuisscherm, nog niet ingelogd.

De verschillende geluidjes, relatief grote miniatures van filmpjes, en een vrijwel eindeloze rij aan opties om uit te kiezen maken dat de app in grote mate bedoeld lijkt om snel en efficiënt veel content te kijken. Op het beginscherm van de app wordt hier de absolute meerderheid van de ruimte voor ingericht (afbeelding 1). Dat maakt de resterende ruimte des te meer interessant. De cast-knop, die het mogelijk maakt de content via een tv-scherm af te spelen, maakt dat het samen kijken en meekijken door ouders expliciet gefaciliteerd wordt. Dit werkt een actief toezicht op het kijkgedrag in de hand en stuurt aan op een permissief-actieve ouderschapsstrategie. Het inloggen en aanpassen van instellingen aan eigen wensen wordt, wanneer nog niet ingelogd, aangemoedigd door de grote rode pijl die wijst op het slotje. Afgesloten door een slotje kan het instellingenmenu voor ouders slechts bereikt worden door een som te maken die een jong kind niet zou kunnen maken. Deze sommen lijken zich te beperken tot de vermenigvuldigingstafels tot en met 10. Mocht de ouder het moeilijker willen maken voor het kind om bij dit instellingenmenu te komen dan kan er, wanneer ingelogd, een pin ingesteld worden. Hier wordt door middel van een gebrek aan vaardigheden kinderen de toegang ontzegd. Dit is een strategie die al veel langer in bescherming of

afscherming van kinderen wordt toegepast. Hierbij kan bijvoorbeeld gedacht worden aan traphekjes en kindersloten op schoonmaakmiddelen. In het besloten deel van de instellingen kunnen de muziek en geluidseffecten in- en uitgeschakeld worden, alsmede de beschikbaarheid van de zoekfunctie aangepast. Ouders zouden ervoor kunnen kiezen om voor hun kinderen autonome omgang met de app te beperken door geluidseffecten uit te schakelen, maar dat ouders dat om die reden zouden doen is hoogst onwaarschijnlijk. Het beperken van de zoekfunctie is een gebruikslimiet die kan worden opgelegd aan het kind, hierdoor kunnen ouders aangeven hoeveel vrijheid kinderen krijgen om zelfstandig content te zoeken. Deze gebruikslimiet is een voorbeeld van de door Dyer (2018) genoemde aanbeveling om limieten op te leggen aan kinderen en past bij een autoritatief-passieve bemiddeling.

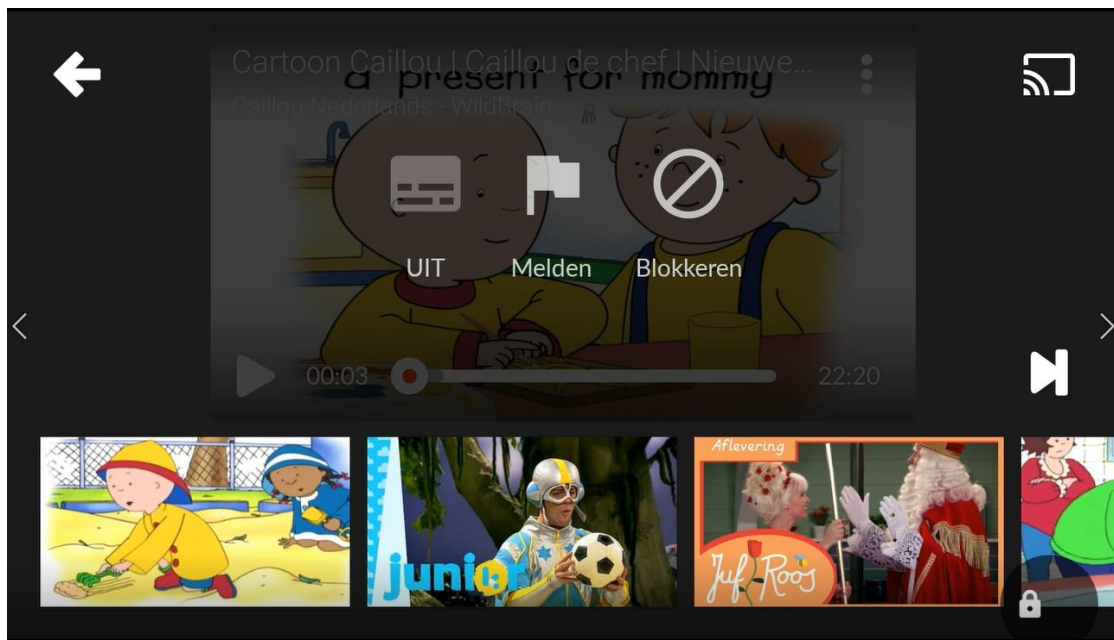

Afbeelding 2 - interface tijdens het kijken

Wanneer een filmpje gekozen wordt, speelt het direct af op volledig scherm (afbeelding 2). Wanneer het scherm tijdens het kijken aangeraakt wordt, verkleint het filmpje, dat blijft doorspelen, en komt een aantal opties in beeld. Onder het lopende filmpje komt de lijst met aankomende filmpjes in beeld, die automatisch als volgende

worden afgespeeld, maar die ook handmatig afgespeeld kunnen worden door erop te tikken of via de knop voor het volgende filmpje.

Via de drie bolletjes wordt een menu geopend voor opties voor de video (afbeelding 3). Dit betreft de ondertiteling, de mogelijkheid tot melden van het filmpje, en het blokkeren van het filmpje.

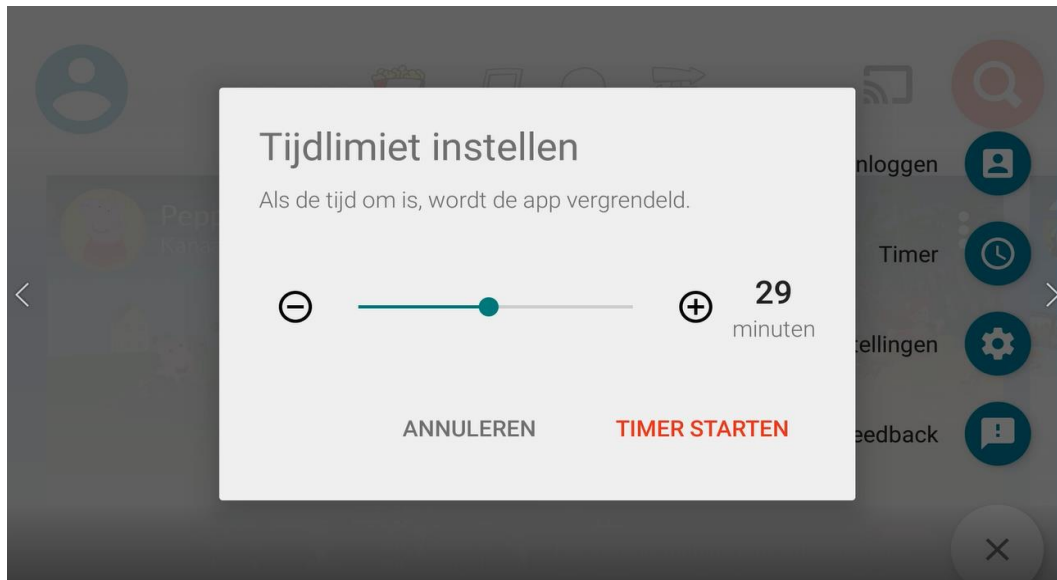

Afbeelding 3 - Opties tijdens het kijken

De optie om een video te melden vereist actief meekijken van ouders zodat ze ongepaste video's kunnen melden. Het platform lijkt hiermee dan ook te suggereren dat een vorm van ouderlijk toezicht verwacht wordt. Na het rapporteren is de video automatisch geblokkeerd en kan die niet meer bekeken worden. Hiervoor kan ook de 'blokkeren'-optie gebruikt worden. Met blokkeren wordt de optie geboden om slechts die video te blokkeren of om het hele kanaal te blokkeren. Dat die mogelijkheid ook los beschikbaar is doet vermoeden dat dit niet slechts gaat om potentieel gevaarlijke of aanstootgevende video's, maar dat ouders in staat gesteld worden bepaalde repetitieve of luidruchtige video's of kanalen niet langer te laten voorkomen in de videoconsumptie van het kind. Het is voorstelbaar dat kinderen volgens vaste patronen content vinden en consumeren, kinderen navigeren vaak naar wat herkenbaar en vertrouwd is (Nansen, 2015). Door het algoritme kan er meer van hetzelfde aangeraden worden op basis van

eerder kijkgedrag. Door te blokkeren kunnen ouders consumptiepatronen bijsturen. Dit is een duidelijk voorbeeld van permissief-actieve bemiddeling die mogelijk gemaakt wordt door YouTube Kids. Het is echter afhankelijk van de ouder of deze manier van bemiddeling daadwerkelijk gebruikt wordt.

Ouders kunnen ook een timer instellen voor het kind (afbeelding 4). Deze timer kan op de minuut nauwkeurig ingesteld worden, variërend van 1 tot 60 minuten. Deze timer is dan voor het kind zichtbaar in een vullende balk bovenin het scherm. Wanneer de balk helemaal volgelopen is verschijnt er een afbeelding met het bericht 'De tijd is om'. Slechts de ouder kan vervolgens de app ontgrendelen. De timeroptie is een duidelijke optie voor ouders om strakke limieten te stellen in het kijkgedrag van het kind. Door de ruime marge die ouders geboden wordt om de limiet in te stellen, lijkt de app ouders zo veel mogelijk de ruimte te geven in het aangeven van die grenzen. Het is, als de timer is aangezet, voor het kind onmogelijk om die timer te pauzeren als het kijken voor bepaalde tijd onderbroken wordt. Dit lijkt af te doen aan het handelingsvermogen van het kind om zelf zijn kijktijd in te richten. Ook dient de timer elke keer actief door de ouders ingesteld te worden voor een specifiek moment. Er bestaan geen opties voor een maximale hoeveelheid kijktijd op een dag. Ook bestaan er geen meldingen die na een hoeveelheid kijktijd aanraden een onderbreking in te lassen, zoals die al wel voor de normale YouTube bestaan (Welch, 2018). Dit lijkt te impliceren dat niet de app maar de ouder van het kind de inschatting moet maken over hoe lang een kind achter het scherm mag zitten. Ook de afwezigheid van de mogelijkheid om de timer op pauze te zetten en zo het kind de mogelijkheid te geven als het ware in discussie te gaan, duidt erop dat eventuele coulance in kijktijdbeleid altijd vanuit de ouder moet komen. Hierdoor falen bezwaren tegen de app dat deze lange kijktijden bij kinderen zou stimuleren altijd, omdat de verantwoordelijkheid zeer makkelijk bij de ouders gelegd wordt. Dit laat weer zien dat YouTube Kids een handreiking doet voor bemiddeling door ouders in het mediagebruik van hun kinderen zonder daarin de rol van de ouder over te nemen.

Afbeelding 4 - instellen tijdslimiet

In het instellingenmenu is het ook mogelijk om op de hoofdpagina video's passend bij een bepaald leeftijdsniveau te laten tonen. Hier kan gekozen worden voor video's geschikt voor 'peuters/kleuters' en voor 'schoolkinderen'. Hier wordt ouders de mogelijkheid geboden een bepaalde voorselectie te maken in aanbevolen video's. Dit beperkt het kind echter niet in welke content het kan consumeren omdat het nog steeds kan zoeken naar alle video's.

Kinderen kunnen ook zelf een persoonlijk profiel aanmaken. Dit is waarschijnlijk bedoeld voor verschillende kinderen die hetzelfde apparaat gebruiken. Tot maximaal 8 profielen kunnen worden toegevoegd op 1 google-account. Het kind kan zelf de leeftijd en de geboortemaand invullen, een (bij)naam opgeven en één van de voorgestelde plaatjes kiezen om zijn profiel te representeren. Door het maken van een profiel kunnen meerdere kinderen, van verschillende leeftijden en met verschillende interesses, persoonlijke aanbevelingen krijgen. Elk van de profielen kan worden beschermd door een persoonlijke pincode. Ook kan de ouder voor elk van de kinderen apart instellingen inrichten in YouTube Kids. Hierin lijkt YouTube Kids beide gebruikers, zowel kinderen als ouders, tegemoet te komen en gebruik te vergemakkelijken. Kinderen kunnen door persoonlijke profielen gemakkelijker toegang krijgen tot voor hen interessante content. Daarin stuurt YouTube Kids aan op consumptie van content die past bij de gebruiker.

Daarnaast kunnen ouders gemakkelijker hun bemiddeling in mediaconsumptie aanpassen op elk afzonderlijk kind. Dit geeft ouders meer autoriteit en verkleint daarmee de rol van YouTube Kids in de regulatie van mediaconsumptie.

Conclusie

In de analyse heb ik gekeken hoe de app YouTube Kids de mediaconsumptie van het kind reguleert en organiseert, en hoe de app bepaalde ouderschapstaken overneemt. Dit is gedaan door door de app heen te lopen door middel van een variant van de walkthrough methode (Light et al., 2018). De app is geanalyseerd door de bevindingen te leggen naast de aanbevelingen over hoe om te gaan met de gevaren van sociale media van Dyer (2018), te weten: 1) Houd toezicht op kinderen online, 2) stel duidelijke gebruikslimieten in voor online media, 3) leer kinderen hun privacy te beschermen online, en 4) leer zelf over technologieën en online gevaren. In de app worden verschillende handreikingen gedaan aan ouders om limieten te stellen en om toezicht te houden. Tevens wordt er, voornamelijk bij het eerste gebruik van de app, nadrukkelijk gewezen op de voorwaarden en eventuele gevaren die komen kijken bij gebruik van de app. Daarnaast wordt er tot direct toezicht uitgenodigd door de cast-optie, waardoor filmpjes op een groot scherm bekeken kunnen worden. In die handreikingen wordt de uiteindelijke beslissing en verantwoordelijkheid gelegd bij de ouder. De ouder bepaalt door middel van het instellen van een tijdslimiet, het toestaan van de zoekfunctie, of het blokkeren van bepaalde kanalen wat het kind kijkt en binnen welke voorwaarden. De ouder stelt de grenzen waarbinnen de app content mag aanbieden, en waarbinnen het kind kan kijken. Als het kind aangesproken wordt door de app, lijkt de app zich hoofdzakelijk te richten op het snel en efficiënt aanbieden van zo veel mogelijk content. De enige plek waar kinderen hun autonomie zien vergroten is in het kindvriendelijk ontwerp van de app. Door de app in landschapsmodus aan te bieden, en verduidelijkende geluidjes te laten horen tijdens de bediening, helpt de app kinderen alleen door de app te navigeren.

Is er dan sprake van een relatie als surrogaatouderschap, zoals Burroughs (2017) beweert? Ik beargumenteer van niet, de rol van de ouder staat nog steeds dusdanig centraal dat er van een volledige overname van ouderschapsrollen geen

sprake is. Wel is er sprake van gedeeltelijke overname van ouderschapsrollen, voornamelijk in het aanleren van digitale vaardigheden, maar ook in de rol die de app speelt in de beslissingen rond welke content bekeken kan worden. De app lijkt de opvoeding voortdurend te willen afstemmen met de ouder. Surrogaatouderschap impliceert het vervangen van de originele ouders. Ik laat echter zien dat YouTube Kids dat slechts in beperkte mate doet. De app biedt vooral veel mogelijkheden en suggesties voor de ouders om de mediaconsumptie van hun kinderen te reguleren. Ik stel daarom voor om de rol van YouTube Kids te omschrijven als co-ouderschap, in plaats van als surrogaatouderschap. Een co-ouderschapsrelatie bestaat bij de gratie van meerdere opvoeders die constant in overleg met elkaar treden over het kind. Eenzelfde relatie constateer ik tussen de app, de ouder en het kind. Het is dan ook belangrijk om de ouder niet uit het oog te verliezen bij eventueel vervolgonderzoek naar deze en vergelijkbare apps. Het beschouwen van de driehoeksrelatie tussen ouder, kind en app maakt dat onderzoek naar kindvriendelijke applicaties een complexer en genuanceerder beeld kan bieden.

De inzichten verkregen in dit onderzoek zijn beperkt te generaliseren naar vergelijkbare apps. Het zou dus interessant zijn om te kijken of vergelijkbare processen ook bij andere apps een rol spelen. Ook kan het daadwerkelijk gebruik van YouTube Kids onderzocht worden om zo meer inzicht te krijgen in de manier waarop de relatie van co-ouderschap tot uiting komt. Dit kan zich dan richten op het uitdiepen van de complexe driehoeksrelatie van kind, ouder en app als co-ouder. Door middel van kwalitatief onderzoek kan onderzocht worden hoe de relatie van co-ouderschap ervaren wordt door ouder en kind. Daarbij is het interessant om te onderzoeken of zij dit ervaren zoals beschreven in mijn onderzoek en of zij deze rol van YouTube Kids gewenst vinden. Daarnaast is het interessant om te onderzoeken wat ouders verwachten van kindgerichte sociale media en wat hen daarin handreikingen kan bieden om de opvoeding in dit kader te vergemakkelijken. De allerjongsten in onze samenleving interacteren steeds vaker met sociale media, maar onderzoek op dit gebied verkeert nog in een vroeg stadium.

Dit onderzoek heeft YouTube Kids in de context van twee ouderschapsstrategieën gezet. Het is echter ook interessant om te kijken in hoeverre

ouders hun kinderen zonder enige vorm van bemiddeling gebruik kunnen laten maken van de app. YouTube Kids kan bijvoorbeeld ook functioneren als een zogenaamde digitale speen of babysitter (Elias & Sulkin, 2017). Ook is het goed om te benoemen dat de vier aanbevelingen die gebruikt zijn voortkomen uit een artikel gepubliceerd in een tijdschrift voor en door studenten van de Dalhousie universiteit. Dit dient echter enkel als raamwerk en zou ook als een logische samenvatting van algemene kennis kunnen worden beschouwd, waardoor het niet afdoet aan de validiteit van het onderzoek.

Daarnaast zet dit onderzoek de invloed van YouTube Kids enkel in de context van onderzoek naar de verhouding tussen opvoeding en digitale media. Het is ook interessant om het in de bredere context van algemene opvoedingstrends, los van digitale media, te analyseren. Zo kan, als het gaat om bescherming van kinderen tegen slechte content, bijvoorbeeld een vergelijking gemaakt worden met beperkte leenmogelijkheden in bibliotheken of de kijkwijzer voor films. Daarnaast stip ik bijvoorbeeld ook kort de mate van autonomie aan die kinderen wordt toegekend als het gaat om een niet te pauzeren timer. Dit zou in een bredere context van de rol van autonomie van kinderen in 21^e-eeuwse opvoeding geanalyseerd moeten worden om meer inzicht te krijgen in de rol die YouTube Kids hierin speelt.

Er is veel onduidelijk over eventuele gevaren die ontstaan met betrekking tot de ontwikkeling van kinderen, de relatie met potentieel exploitatieve mediabedrijven en de veranderende autonomie van het kind. Dit onderzoek laat zien dat een voorloper in het ontwikkelen van apps voor kinderen, YouTube Kids, de rol van co-ouder lijkt te vervullen in de opvoeding omtrent sociale media. Daarbij biedt het een aanknopingspunt voor meer onderzoek naar de relatie tussen de allerjongsten en sociale media.

Literatuur

- Burgess, J., & Green, J. (2018). *YouTube: Online video and participatory culture*. (2e ed.) Cambridge, UK: Polity Press.
- Burroughs, B. (2017). YouTube kids: the app economy and mobile parenting. *Social Media + Society*, 3(2), 1-8.
- Clark, L. S. (2011). Parental mediation theory for the digital age. *Communication theory*, 21(4), 323-343.
- Della Cava, M. (2015). YouTube unveils new app for kids. Geraadpleegd 4 juni 2019, van <https://eu.usatoday.com/story/tech/2015/02/19/youtube-for-kids-new-android-app-out-feb-23/23707819/>
- Dyer, T. (2018). The Effects of Social Media on Children. *Dalhousie Journal of Interdisciplinary Management*, 14.
- Eastin, M. S., Greenberg, B. S., & Hofschire, L. (2006). Parenting the internet. *Journal of communication*, 56(3), 486-504.
- Elias, N., & Sulkin, I. (2017). YouTube viewers in diapers: An exploration of factors associated with amount of toddlers' online viewing. *Cyberpsychology: Journal of Psychosocial Research on Cyberspace*, 11(3).
- Google productblog (2019) YouTube Kids nu in Nederland beschikbaar. Geraadpleegd 4 juni 2019, van <https://nederland.googleblog.com/2019/02/youtube-kids-nu-in-nederland-beschikbaar.html>
- Haddon, L., & Vincent, J. (2015). UK children's experience of smartphones and tablets: perspectives from children, parents and teachers. Geraadpleegd 1 juli 2019, van http://eprints.lse.ac.uk/62125/1/UK%20Childern%20mobile%20experience_author.pdf
- Holloway, D., Green, L. & Livingstone, S. (2013). Zero to eight: Young children and their internet use. *EU Kids Online*. Geraadpleegd 3 mei 2019, van <http://eprints.lse.ac.uk/52630/>
- Holloway, D., Green, L., & Stevenson, K. (2015). Digitods: Toddlers, Touch Screens and Australian Family Life. *M/C Journal*, 18(5).
- Hourcade, J. P., Mascher, S. L., Wu, D., & Pantoja, L. (2015). Look, my baby is using an iPad! An analysis of YouTube videos of infants and toddlers using tablets. *Proceedings of the 33rd Annual ACM Conference on Human Factors in Computing Systems*, 1915-1924.
- Latour, B. (2005). *Reassembling the social: An introduction to actor-network-theory*. Oxford: Oxford University Press.
- Lupton, D., & Williamson, B. (2017). The datafied child: The dataveillance of children and implications for their rights. *New Media & Society*, 19(5), 780-794.
- Light, B., Burgess, J., & Duguay, S. (2018). The walkthrough method: An approach to the study of apps. *New Media & Society*, 20(3), 881-900.
- Livingstone, S., & Haddon, L. (2009). EU Kids Online. *Zeitschrift Für Psychologie/Journal of Psychology*, 217(4), 236.
- Livingstone, S., Ólafsson, K., Helsper, E. J., Lupiáñez-Villanueva, F., Veltri, G. A., & Folkvord, F. (2017). Maximizing opportunities and minimizing risks for children online: The role of digital skills in emerging strategies of parental mediation. *Journal of Communication*, 67(1), 82-105.
- Mulligan, T. (2016). The Sky Kids app follows in the footsteps of Disneylife & YouTube Kids. Geraadpleegd 3 mei 2019, van <https://www.midiaresearch.com/blog/the-sky-kids-app-follows-in-the-footsteps-of-disneylife-youtube-kids/>
- Nansen, B. (2015). Accidental, Assisted, Automated: An Emerging Repertoire of Infant Mobile Media Techniques. *M/C Journal*, 18(5). Geraadpleegd 3 mei 2019, van <http://www.journal.media-culture.org.au/index.php/mcjournal/article/view/1026>
- Tran, K. (2017). Viewers find objectionable content on YouTube Kids. Geraadpleegd van 3 mei 2019, <https://www.businessinsider.com/viewers-find-objectionable-content-on-youtube-kids-2017-11?international=true>

- YouTube Kids-gids voor ouders (2019). Belangrijke informatie voor volwassenen over YouTube Kids. Geraadpleegd 27 maart 2019, van <https://support.google.com/youtubekids/answer/6130561?hl=nl>
- YouTube Official Blog (2015). Introducing the newest member of our family, the YouTube Kids app - Available on Google Play and the App Store. Geraadpleegd 27 maart 2019, van <https://youtube.googleblog.com/2015/02/youtube-kids.html>
- Valkenburg, P. M., Piotrowski, J. T., Hermanns, J., & De Leeuw, R. (2013). Developing and validating the perceived parental media mediation scale: A self-determination perspective. *Human Communication Research*, 39(4), 445-469.
- Van Es, K. (2019). YouTube's Operational Logic: "The View" as Pervasive Category. *Television & New Media*. <https://doi.org/10.1177/1527476418818986>
- Vanwynsberghe, H., Boudry, E., & Verdegem, P. (2015). De impact van ouderschapsstijlen op de ontwikkeling van sociale mediageletterdheid bij adolescenten. *Tijdschrift voor Communicatiewetenschap*, 43(1), 84-100.
- Welch, C. (2018). YouTube's new 'take a break' notifications are part of Google's focus on your digital well-being. Geraadpleegd 3 juni 2019, van <https://www.theverge.com/2018/5/11/17346122/youtube-take-a-break-notifications-google-digital-wellbeing>

Bijlage 1. Verklaring kennisneming regels m.b.t. plagiaat

Faculteit Geesteswetenschappen

Versie september 2014

VERKLARING KENNISNEMING REGELS M.B.T. PLAGIAAT

Fraude en plagiaat

Wetenschappelijke integriteit vormt de basis van het academisch bedrijf. De Universiteit Utrecht vat iedere vorm van wetenschappelijke misleiding daarom op als een zeer ernstig vergrijp. De Universiteit Utrecht verwacht dat elke student de normen en waarden inzake wetenschappelijke integriteit kent en in acht neemt.

De belangrijkste vormen van misleiding die deze integriteit aantasten zijn fraude en plagiaat. Plagiaat is het overnemen van andermans werk zonder behoorlijke verwijzing en is een vorm van fraude. Hieronder volgt nadere uitleg wat er onder fraude en plagiaat wordt verstaan en een aantal concrete voorbeelden daarvan. Let wel: dit is geen uitputtende lijst!

Bij constatering van fraude of plagiaat kan de examencommissie van de opleiding sancties opleggen. De sterkste sanctie die de examencommissie kan opleggen is het indienen van een verzoek aan het College van Bestuur om een student van de opleiding te laten verwijderen.

Plagiaat

Plagiaat is het overnemen van stukken, gedachten, redeneringen van anderen en deze laten doorgaan voor eigen werk. Je moet altijd nauwkeurig aangeven aan wie ideeën en inzichten zijn ontleend, en voortdurend bedacht zijn op het verschil tussen citeren, parafaseren en plagiëren. Niet alleen bij het gebruik van gedrukte bronnen, maar zeker ook bij het gebruik van informatie die van het internet wordt gehaald, dien je zorgvuldig te werk te gaan bij het vermelden van de informatiebronnen.

De volgende zaken worden in elk geval als plagiaat aangemerkt:

- het knippen en plakken van tekst van digitale bronnen zoals encyclopedieën of digitale tijdschriften zonder aanhalingstekens en verwijzing;
- het knippen en plakken van teksten van het internet zonder aanhalingstekens en verwijzing;
- het overnemen van gedrukt materiaal zoals boeken, tijdschriften of encyclopedieën zonder aanhalingstekens en verwijzing;
- het opnemen van een vertaling van bovengenoemde teksten zonder aanhalingstekens en verwijzing;
- het parafaseren van bovengenoemde teksten zonder (deugdelijke) verwijzing: parafrasen moeten als zodanig gemarkeerd zijn (door de tekst uitdrukkelijk te verbinden met de oorspronkelijke auteur in tekst of noot), zodat niet de indruk wordt gewekt dat het gaat om eigen gedachtengoed van de student;
- het overnemen van beeld-, geluids- of testmateriaal van anderen zonder verwijzing en zodoende laten doorgaan voor eigen werk;
- het zonder bronvermelding opnieuw inleveren van eerder door de student gemaakt eigen werk en dit laten doorgaan voor in het kader van de cursus vervaardigd oorspronkelijk werk, tenzij dit in de cursus of door de docent uitdrukkelijk is toegestaan;
- het overnemen van werk van andere studenten en dit laten doorgaan voor eigen werk. Indien dit gebeurt met toestemming van de andere student is de laatste medeplichtig aan plagiaat;
- ook wanneer in een gezamenlijk werkstuk door een van de auteurs plagiaat wordt gepleegd, zijn de andere auteurs medeplichtig aan plagiaat, indien zij hadden kunnen of moeten weten dat de ander plagiaat pleegde;

- het indienen van werkstukken die verworven zijn van een commerciële instelling (zoals een internetsite met uittreksels of papers) of die al dan niet tegen betaling door iemand anders zijn geschreven.

De plagiaatregels gelden ook voor concepten van papers of (hoofdstukken van) scripties die voor feedback aan een docent worden toegezonden, voorzover de mogelijkheid voor het insturen van concepten en het krijgen van feedback in de cursushandleiding of scriptieregeling is vermeld.

Universiteit Utrecht

In de Onderwijs- en Examenregeling (artikel 5.15) is vastgelegd wat de formele gang van zaken is als er een vermoeden van fraude/plagiaat is, en welke sancties er opgelegd kunnen worden.

Onwetendheid is geen excuus. Je bent verantwoordelijk voor je eigen gedrag. De Universiteit Utrecht gaat ervan uit dat je weet wat fraude en plagiaat zijn. Van haar kant zorgt de Universiteit Utrecht ervoor dat je zo vroeg mogelijk in je opleiding de principes van wetenschapsbeoefening bijgebracht krijgt en op de hoogte wordt gebracht van wat de instelling als fraude en plagiaat beschouwt, zodat je weet aan welke normen je je moeten houden.

Hierbij verklaar ik bovenstaande tekst gelezen en begrepen te hebben.

Naam: Hendrik Christiaan Pieterman

Studentnummer: 3975266

Datum en handtekening: 14-06-2019

Dit formulier lever je bij je begeleider in als je start met je bacheloreindwerkstuk of je master scriptie.

Het niet indienen of ondertekenen van het formulier betekent overigens niet dat er geen sancties kunnen worden genomen als blijkt dat er sprake is van plagiaat in het werkstuk.